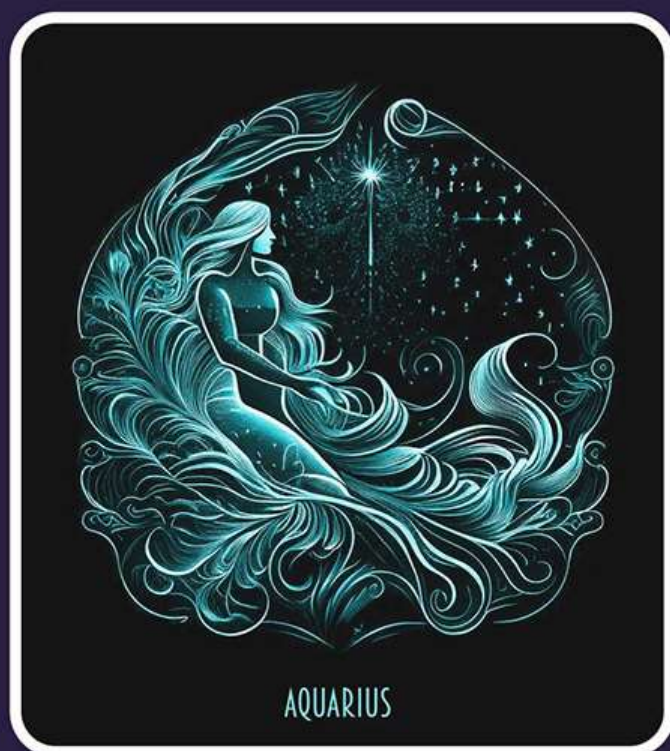

AZ UNIVERZUM BÖLCSESSÉGE

AZ EMBER ÖRÖK

VÍZÖNTŐ BIBLIA

BOZÓKY DÉNES

**AZ UNIVERZUM
BÖLCSESSÉGE**

AZ EMBER ÖRÖK

VÍZÖNTŐ BIBLIA

© 2025 Bozóky Dénes

A mű szerzői jogvédelem alatt áll.

A könyv részben vagy egészben történő másolása, terjesztése,
nyilvános közlése a szerző írásos engedélye nélkül tilos.

Kiadó: Szerzői kiadás

Kiadás éve: 2025

PRAEAMBULUM

Megszületünk, és miután beteljesítettük életünket a materialisták szerint a halállal végleg megsemmisülünk.

A keresztény tanítás szerint néhányunkra a Pokol, többségünkre pedig 1-2 ezer év Tisztítóűz vár, és ha megszolgáltuk a kegyelmet, feltámadhatunk.

Az első állítás hazug, a második téves. A megoldásról az Univerzum bölcsessége gondoskodik, mely végzetes és az Ember számára megkerülhetetlen.

Mit gondolsz? Van-e célja és értelme az életünknek? Miért vagyunk a Földön? És valójában kik vagyunk? Őseink az anyag és a majmok, vagy létezhet a teremtés bölcsessége?

Bizonyára benned is megfogalmazódtak már ezek a kérdések.

Az életről alkotott felfogását illetően sokunknak sokféle véleménye van, mert nem ismerjük világunk működését, és ha kíváncsiságunk hajt, sok kérdőjellel találjuk szemben magunkat.

Szerinted az öröm vagy a bánat, a szeretet és a gyűlölet, a közöny vagy az együttérzés, a szép és a csúnya, a lélek, a gondolat és a tudat lehetnek-e az anyagi agy termékei? És ha a lélek és szellem függetlenek az anyagtól, akkor lehetnek-e függetlenek a test halálától? És akkor ki vagy Te, az Ember, lehet-e értelme és célja földi életednek, és mi vár rád azután?

Én azt gondolom, hogy léteznek a helyes válaszok, melyek során a tudomány és a spiritualitás találkoznak.

Az a szándékom, hogy népszerű formában egy helyen, egy könyvben hozzam össze a transzcendentálist bizonyító tudós véleményeket, továbbá a halálélményt, a karmát, a túlvilágot kutatók eseteleírásait, kapcsolatba hozva a Bibliával, a Földön túli entitások megnyilatkozásaival, remélve, hogy így az összefüggések kézenfekvőbbé válnak és könnyebbé teszem a szintézist.

Közös medret kínálok érzéseidnek, gondolataidnak, utalva néhány dologra és évrre, amelyek esetleg eddig elkerülték a figyelmedet, és így számodra is egy ígéretes és jól működő rendszer tárulkozik föl. Kikerekedik egy világkép, mely részleteiben is logikusan illeszkedő, nincsenek ellentmondásai, és magyarázatul szolgál a teremtésre, az isteni mikéntjére, életünk csodájára.

A Te életed csodájára.

Van-e számodra fontosabb, mint önnön lényeged?

Ez a könyv agymozgató.
Világlátásodtól függően nyerhetsz belőle megerősítést vagy cáfolatot.
Megnyugtathat, netán fel is izgathat, de mindenképp változtat
az életeden: néhány kérdőjeled felkiáltó jellé alakul.
Rólad szól, EMBER!

I. rész

Tudósok a világunkról

A tudomány és a transzcendentális

Az alábbi tudós véleményekről a ritka kivételektől eltekintve nem tájékoztattak bennünket a tudományt népszerűsítő sajtó hasábjain, sem az iskolapadban. A materialista tudomány képviselőitől pedig ez áll a legtávolabb.

Mértékadó tudósok, megfontolandó kutatási eredmények, melyek ugyancsak elgondolkoztatóak és módosíthatják világlátásunkat.

Ken Wilber Quantum Questions c. könyvében csodálkozásának ad hangot, hogy „a modern fizika szinte mindegyik nagy úttörője – olyan emberek, mint Einstein, Schrödinger és Heisenberg – valamiféle lelki misztikusok voltak... A legkeményebb tudomány, a fizika, öszszecsókolózott a leggyöngédebb vallással, a misztikával.” (Ken Wilber: The Essential Ken Wilber: An Introductory Reader. Shambhala Publications, 1998, 16) Az idézetek nem feltétlenül tanúskodnak keresztény vagy akár teista meggyőződésekről... Amit az idézetek megmutatnak, az a materializmus elutasítása és az anyagi valóságon túli isteni okok és megnyilvánulások előtti nyitottság, sőt, ezek szükségszerű létezéséről való meggyőződés.

Erwin Schrödinger (fizikai Nobel-díj):

„Megdöbbsen, mennyire hiányos az engem körülvevő valódi világról megrajzolt tudományos kép. Rengeteg tényszerű információt közöl, a tapasztalatainkat lenyűgöző rendszerbe szedi, azonban rémesen hallgat minden olyan dologról, ami igazán közel van a szívünkhöz, ami ténylegesen számít. Egy szót nem mond a pirosról és kékről, a keserőről és édesről, a fizikai fájdalomról és fizikai élvezetről; semmit nem tud a szépről és a csúnyáról, Istenről és az örökkévalóságról. A tudomány néha úgy tesz, mintha ezeken a területeken is lennének válaszai, de a válaszok időnként annyira ostobák, hogy nem is jut eszünkbe komolyan venni azokat.” (Erwin Schroedinger: Nature and the Greeks. Cambridge University Press)

Ugye mindketten sejtjük, hogy kiket illet az ostoba jelzővel?

„A tudatot nem lehet anyagi fogalmakkal megmagyarázni. Hiszen a tudat abszolút fundamentális. Nem lehet semmi mással megmagyarázni a létét.” (Erwin Schroedinger: 'General Scientific and Popular Papers,' in Collected Papers, Vol. 4. Austrian Academy of Sciences. Friedr. Vieweg & Sohn, Braunschweig/Wiesbaden, 1984, 334)

„Mi, élőlények, mind egymáshoz tartozunk, valójában egyetlen Lénynek vagyunk a tagjai vagy vetületei, amely Lényt mi nyugati terminológiával Istennek hívjuk, az Upanisádok pedig Brahmannak nevez.” (Walter John Moore: *Schroedinger: Life and Thought*. Cambridge: Cambridge University Press, 1990, 477)

Vélelmezem, hogy számára Isten az összes világvallásban ugyanazt az entitást jelenti.

Schrödinger világképe jelentősen eltér a keresztény világképtől, de a lényeg most nem ez. A lényeg az, hogy a modern fizika egyik úttörő géniusza a megismert valóság fényében a materializmust tartotta elfogadhatatlan világmagyarázatnak, nem az istenhit különböző változatait.

Heisenberggről:

A *Truth* magazinban megjelent önéletrajzi cikkében Henry Margenau (a Yale University tiszteletbeli fizikai és természetfilozófia professzora) elmeséli, hogy 1936 és 1950 között volt néhány felejthetetlen találkozása Heisenberggel. „Az első találkozásom akkor volt, amikor a II. világháború végén Amerikába látogatott. A beszélgetésünk bensőséges volt, és nagy benyomást tett rám mély vallásos meggyőződése. Igazi keresztény volt a szó minden értelmében.” (Henry Margenau: “Why I Am a Christian” in *Truth*, Vol. 1. 1985)

„A tudomány történetében egészen Galilei hírhedt pere óta hangoztatják, hogy a tudományos igazság összeegyeztethetetlen a világ vallásos értelmezésével. Bár meg vagyok győződve arról, hogy a tudományos igazság a maga területén legyőzhetetlen, soha nem tartottam lehetségesnek, hogy a vallásos gondolkodás tartalmát elvessem, mint az emberiség tudatának egy idejétmúlt részét, melynek mostantól búcsút kellene intenünk. Életem során ezért újból és újból arra kényszerültem, hogy a két gondolkodási terület kapcsolatáról elmélkedjek, mert soha nem kételkedtem annak valóságában, melyre mutatnak.” (Werner Heisenberg: *Across the Frontiers*. Harper and Row, 1974, 213)

„A természettudományok poharából az első korty ateistává tesz, de a pohár alján ott vár Isten.” (Ulrich Hildebrand: “Das Universum – Hinweis auf Gott?” in *Ethos*, No. 10, 1988)

Einstein élete végéig hitt a szigorú okságban. Heisenberg – utolsó Einsteinnek szóló levelében - ami fennmaradt - azt írta, hogy míg az új kvantummechanikában Einstein kedves oksági elve alap nélküli, „mi azzal vigasztalhatjuk magunkat, hogy a Jóisten ismeri a részecskék pozícióját, és ezért Ő biztosíthatja, hogy az oksági elv továbbra is érvényes legyen.” (Gerald Holton: “Werner Heisenberg and Albert Einstein” in *Physics Today*, Vol. 53, Issue 7. 2000)

Heisenberget 1964-ben (kommunista idők) az ELTE díszdoktorává avatták. Egy anekdóta szerint Heisenberg megállt az előadása egy kritikus pontján, és azt mondta többségében materialista tudósokból álló hallgatóságának: „Innen csak úgy tudunk továbblépni, ha feltételezzük Isten létezését.” A tudósok izegni-mozogni kezdtek, zavartan néztek egymásra,

egyesek szeme könnybe is lábadt, hiszen nem egy pap, hanem a kor legnagyobb elméleti fizikusa tanította őket Isten-hitre.

Én azt gondolom, hogy a tudomány Istentől elválaszthatatlan, és minden természettudományos kutatás Istenhez vezet.

Heisenberg mondta:

„A gondolkodásmód megváltoztatásának követelménye olyan érzést kelthet, mintha az ember lába alól kirántották volna a talajt.”

“Ha az ember egyszer már átélte, hogy okos és kedves tudósok mekkora kétségbeeséssel állnak ellen gondolkodásmódjuk megváltoztatásának, csak csodálkozhat azon, hogy tudományos forradalmak egyáltalán lehetségesek voltak.

Minden kutatás elutasításban részesül, ami a világképünk megváltoztatását igényelné”.

Freund Tamás, a világhírű magyar agykutató döbbenetesen vallott Istenről.

A tudomány jeles képviselői legtöbbször megállnak az “anyagi” szint vizsgálatánál, és a racionális megközelítés korlátainál. Csupán az elmével felfogható területen “kirándulnak”, az azon túli vidéket pedig meghagyják másoknak. Nem így a világhírű magyar agykutató, Freund Tamás professzor.

Az “Istenadta” című kiváló könyvben különböző emberekkel beszélgetnek a szerzők tehetségről, felelősségről, Istenről és az ezekkel kapcsolatos élményekről, gondolatokról és tapasztalatokról. Freund Tamás professzor urat is megkérdezték ez ügyben. Megdöbbentő amikor a materiális világ kutatói, a racionalitás emberei mégiscsak eljutnak az anyagon túli, sokkal “finomabb szintű” dimenziók világába is, és a sejtek, idegpályák és egyéb biológiai dolgok mellett Istenről kezdenek el beszélni. Íme a vele készült beszélgetésből néhány gondolat:

“...a gyermeki hitet könnyű elveszíteni, ha nem nyer megerősítést a felnőtté vált ember agyában. Az idegtudós az anyag evolúciójának a csúcsát, az agyat vizsgálja. Azt a szervünket, amelyen keresztül a lelkünk megnyilvánul az anyagi világ számára. És olyan funkciók produkálásra is képes, amire semmi más biológiai, fizikai-kémiai anyag nem. Ha a neurobiológus megismeri az idegsejthálózatokat, nehezen tudja elképzelni, hogyan lesznek ebből új gondolatok, hogyan tehet föl az idegsejtek hálózata olyan kérdéseket, mint hogy mi az élet értelme. Akármennyire komplex terméke az agy az evolúciónak, nem gondolom, hogy képes kitermelni egy olyan nem anyagi entitást – nevezzük elmének, éntudatnak, szabad akaratnak, léleknek, de leginkább ezek együttesének – amely irányítóként hat vissza az őt létrehozó idegsejtek hálózatára. Inkább azt tudom elképzelni, hogy, mint az anyag evolúciójának csúcsa, az emberi agy vált alkalmassá, hogy rajta keresztül a teremtő eredetű lélek meg tudjon nyilvánulni az anyagi világ és ami fontosabb, a többi lélek számára.

- A lélek tehát külső beavatkozásra került belénk az evolúció folyamán?

- Az ateista elképzelés szerint a tudat az anyagi agy működésének emergens tulajdonsága. Én úgy gondolom, az anyagnak nem lehet olyan emergens tulajdonsága, ami visszahat az őt létrehozó idegsejthálózatra. Már csak azért sem, mert ha kiveszünk egy szövetmintát az emberi agyból, és összehasonlítjuk a majom vagy a macska ugyanonnan kivett szövetmintájával, akkor közel ugyanannyi sejtet találunk, ugyanolyan típusúakat, a kapcsolódási törvényszerűségeik, a kommunikációra használt molekulák is egyformák. A fő különbség, hogy ezekből a kis agykérgi oszlopokból az emberi agyban jóval több van, mint egy majom vagy egy macska agyában. Ha valaki elhiszi, hogy csak mert ezekből az egységekből jóval többet pakolok egymás mellé, a hálózat generál egy nem anyagi jellegű éntudatot, az élet értelmén lamentáló elmét, akkor azt is el kell hinnie, hogy ha chipekből kapcsolunk össze egyre többet, akkor egyszer eljutunk egy számítógéphez, ami előbb-utóbb szintén kitermel magából egy elmét, ami majd az éterből visszahat és programozza a gépet létrehozó chipek hálózatát. Ezért gondolom én, hogy az agyunk nem kitermeli, hanem befogadja az egyébként tér-idő dimenziókon kívül létező lelkünket. Az ateisták hite még nagyobb, mint az enyém, mert ők el tudják hinni, hogy az öntudatára ébredt emberi agy az ősrobbanással önmagából, önmagától és önmagáért keletkezett anyagi világ fejlődésének terméke lenne. Én ezt nem tudom elhinni, természettudományos bizonyítékaink pedig egyik álláspontra sincsenek.

-Vagyis minden további nélkül össze tudja egyeztetni istenhitét a tudománnyal?

-Érdeemes belegondolni, hogy az ősrobbanás utáni első másodpercben, ha az öt fizikai állandó nem úgy van beállítva, ahogy, hanem mondjuk a gravitációs állandó néhány százszázalékosnyival nagyobb, akkor az univerzum visszazuhan önmagába. Ha az atommagok belső kölcsönhatási állandója néhány milliomod részével kisebb vagy nagyobb, csak hidrogén- vagy csak héliumatomok keletkeznek, és sohasem jön létre a szénatomra épülő szerves élet. Az ateisták hiedelme szerint ez magától alakult így ki. Én inkább abban hiszek, hogy volt egy teremtető lélek, akinek valamiért eszébe jutott, hogy anyagi világra volna szükség. Ahogy a Biblia írja, kezdetben volt az Ige. A teremtető szándék. A fizikai állandókat úgy állította be, hogy hozzánk hasonló lények jöjjenek létre. A kémiai, majd biológiai evolúció szabályai, úgy mint a természetes szelekció, nem mások, mint a teremtetés eszközei. Nincs abban semmi különleges, ha egy tudós istenhívő. Inkább abban látom a különlegességet, ha egy tudós ateista. Olyan hiedelemrendszerben kell élnie, aminek én nem látom az értelmét. A legnagyobb rejtély a gondolkodó, szabad akarattal rendelkező ember keletkezésének az értelme, a lelkünk eredete, küldetése és sorsa. Ezek olyan kérdések, amelyekre a természettudomány sohasem fog választ adni. Ha pedig a hitünk más kérdésekkel foglalkozik, mint a tudomány, akkor miért ne lehetne a kettő összeegyeztethető, egymást kiegészítő?”

Freund Tamás szerint az ateista tudósok értelmetlen hiedelemrendszerben élnek.

Nézd meg a Time magazin 2004. október 25-i számát. A borító egy gént ábrázol, melyet Isten-Gén-nek neveztek el. Sok biokémikus úgy látja, hogy valóban van egy biológiai génünk, amely intuitív módon ösztönöz minket arra, hogy „keressük a Teremtőnket”. A jelenség csillagászokat és fizikusokat késztet arra, hogy találjanak egy áthidaló elméletet, amelyet „Az Emberi Alapelv”-nek nevezhetnénk.

Prof. Dr. Emeritus Kellermayer Miklós, orvos, sejtkutató: Az élet értelme (2013. november 26. „Az ember csak az egyszeri keletkezés és az egyszeri vég között fennálló, köztes dolgokat képes értelmével megragadni, így a természet kutatója is kénytelen szembenézni az egyszeri megismerhetetlenségének tényével. Ez különleges helyzetet teremt számára. Ha igazságkeresése érdeknélküli, akkor a „soha meg nem ismerhető” elismerése a megismerhető résztől a megismerhetetlen egész felé fordítja a figyelmét. Kénytelen lesz felismerni azt, hogy a világ létrejöttének, az élet keletkezésének és az ember egyediségének misztériumával találkozott. Misztériummal, hiszen a rész kutatásában fölfedezte az egész célszerűségét, rendezettségét és ésszerűségét. Rádöbbsent arra, hogy mindez a világ, az élet, az ember teremtettségének cáfolhatatlan bizonyága. Megtanul csodálkozni, s e csodálkozás már egész emberi egzisztenciájában érinti és áthatja.

Csak a hit és a tudás kettős szárnyán emelkedhet föl az értelem a legmagasztosabb misztériumok szemléléséhez. Ha pedig fölemelkedik, eljut a legfőbb parancs igazságának elfogadásához: „Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből; szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” Végző soron a tudomány Krisztusnak köszönheti szabadságát, a kutatás és a tudás szabadságát. A végpont az egyén halálánál, a földi világ pusztulásánál, a világmindenség összeomlásánál ugyanannak a misztérium-világnak a másik pólusa, amely a keletkezés kérdéseit is eltakarja. A küldetés végének misztériumát ugyanúgy el kell fogadnia, mint a küldetés elejének misztériumát. A tudomány talán fel fogja ismerni azt - hiszen rákényszerül -, hogy micsoda bűnöket követett el.

Hogyan tudja összeegyeztetni a tudományt az Istenben való hittel?

A tudományt és az istenhitet nem lett volna szabad, nem lenne szabad szétszakítani. A probléma az, hogy mind a kettőben el lehet tévedni, ha el vannak szakítva egymástól. A tudomány három helyen is bizonyítja a misztériumot, az egyik, az első, az anyagi világ és a hozzá tartozó törvény létrejötte úgy 13,7 milliárd évvel ezelőtt. Ez a folytonos anyagi létnek a kezdete. Egyszeri kezdete volt az élővilág létének is úgy 3,5-4 milliárd évvel ezelőtt itt a Földön, az első élő sejt, a „progenitor” és az élet folytonosságát és változékonyságát biztosító törvény létrejöttével. A harmadik egyszeri kezdet a minden egyes emberi személy életének kezdete a fogantatás „pillanatától”. Az emberi személy életének kezdetéhez is folytonos lét kapcsolódik. Tehát minden egyes ember külön misztériumot hordoz magában, hitünk szerint külön-külön

teremtett lény, aki kapja. Az Isten-bizonyosság és a tudás, azaz a számunkra megismerhető teljes igazság elválaszthatatlan egymástól”.

Úgy gondolom, hogy a kezdet és az elmúlás misztériumai egyre kevésbé lesznek relytélyesek, és pedig a későbbiekben részletesen tárgyalt jelenségek - mint halálközeli élmények, reinkarnáció – fényében.

A spirituális agy

A nagy felfedezés kutatók ezreinek indította be a fantáziáját. “Az isten-gén kifejezés Dean Hamer molekuláris genetikustól származik, aki rendíthetetlenül hitt abban, hogy megtalálja a spiritualitásért felelős gént. Hamer már két évtizede az emberi személyiség genetikájával foglalkozik, és 1993-ban már egyszer szenzációt keltett a homoszexualitás génjének állítólagos felfedezésével. Feltevése szakmai berkeken belül is heves vitákat váltott ki. Eredményeit egyesek ugyan megerősítették, legtöbben azonban megalapozatlannak találták, így nem talált pozitív visszhangra.

Hamer következő nagy port kavarázó tézise az isten-gén néven került be a köztudatba. A szakmát ismét nem sikerült meggyőznie, sokan már az ötletet is abszurdnak találták, ő ennek ellenére publikussá tette eredményeit. Az Isten-gén címmel megjelent könyvének alaptétele, hogy az emberek spiritualításra, vallásosságra, misztikus élmények átélésére való hajlamát részben egy genetikai tényező határozza meg. Hangsúlyozza, hogy nem a hagyományos értelemben vett vallásokhoz való tartozásról van szó, hanem egy olyan lelki alkatról, akiben megvan a hajlam a misztikus élmények megélésére, az én meghaladására, és képesség a természettel, vagy a többi emberrel való mágikus egységérzés megtapasztalására”.

Tudjuk, hogy a mainstream tudomány materialista. Természetes tehát, hogy nem tesz magáévá ilyen felfedezéseket, előnyösen kihasználva az externalista tudományfilozófiát, mi szerint tudomány az, amit a tudósok közössége annak fogad el.

Általános felfogás szerint a tudomány a megismerésnek bizonyos nézetek szerinti kitüntetett, más nézetek szerint csupán az egyik fajtája.

A történelmileg korábbi, ún. internalizmus nézet szerint a tudományt egy bizonyos tudományos módszer határozza meg, amelyről ezen nézet legtöbb képviselői szerint belátható, hogy hatékony, vagy a leghatékonyabb ismert, vagy az egyetlen módszer. Az internalizmus elnevezés itt azt jelenti, hogy a tudomány egy döntő részt önmaga által meghatározott diszciplína, elméletei a valóságtól, mint tárgytól, a metodikától függenek csak, nem pedig az ember más körülményeitől. Pongyolán fogalmazva az elméletek elfogadását objektív, empirikus módszerek határozzák meg, és nem függenek szubjektív tényezőktől. A tudomány így a megismerés egy kitüntetett módja, vagy egyenesen a legjobb, esetleg egyetlen módja. Jellemző rájuk a realista felfogás is. Ezen nézet képviselői a tudományfilozófia legfontosabb vagy kizárólagos feladatának a tudományos módszer logikai analízisét tekintik.

A tudomány ezen módszerére jellemző a logikai konzisztenciára való törekvés, illetve a logikai levezetés használata és igazolt ismeretek elfogadása.

A másik, az externalista nézet szerint a tudomány működésében a fenti formális módszer nem lehet teljes, és a legtöbb esetben nem is tartják be, nem tartható be, vagy nem érdemes betartani. A módszer helyett döntőbb szerepe van bizonyos külső körülményeknek, nevezetesen az emberi társadalomnak, amelybe a tudomány be van ágyazva, illetve a tudományos közösségnek magának. A tudomány így egy történelmileg, intézményileg (ld. tudományszociológia) meghatározott szociális tevékenység, és a szociális elemek határozzák meg leginkább. Ezen nézet meghatározása a tudományra az lehetne, hogy a tudomány az, amelyet a tudományos intézmények, a közösség, a tudományos elit annak fogadnak el.

A 22-es csapdája a tudományban?

A sajtó nem beszél alternatívákról (a tudományos sajtó sem), azoknak teret sem ad, a másképp gondolkozók vagy az elmélet kritikusai ki vannak zárva a „mértékadó” publikálási lehetőségéből. Úgy-e ismerős a 22-es csapdája? Heller könyvében a pilóta leszerelhet, ha bebizonyosodik, hogy örült. A leszerelési kérvényt viszont neki magának kell megírnia. De ha meg tudja írni, akkor nem lehet örült. Jonathan Wells a fenti minta alapján a biológia területére megfogalmazta a 23-as csapdáját: „Azoknak a kutatóknak a cikkei, akik a hivatalostól eltérő véleményt fogalmaznak meg az evolúcióval kapcsolatban, nem jelenhetnek meg rangos tudományos lapokban, mert a szerkesztők nem tartják azokat tudományosnak. És hogy honnét tudják, hogy nem tudományosak? Hát onnan, hogy nem jelentek meg rangos tudományos lapokban”.

Tudóssá pedig egy ember a közösségbe való befogadás rituáléja szerint lesz. Ezen irányzat szerint a tudomány kiemelt szerepe a megismerésben gyengébb, vagy egyáltalán nincs kiemelt szerepe, jobban hajlanak a relativizmus felé. Az irányzat követői a tudományfilozófia történeti vagy szociális iskoláit alkotják. (Internet).

A szerző kételyei: Van-e egyetlen állítása is az evolúció tudományának, amely empirikusan ellenőrzött és igazolt? Mert eddig egyetlen empirikus bizonyítékról sincs tudomásunk. És mégis tudományos!? Mert a mértékadó tudósok közössége annak fogadja el?

Helyes-e manapság az a tétel, hogy azt nevezhetjük tudománynak, amit a tudományos elit annak tart? Különös tekintettel arra az esetre, ha célja a megtévesztés?!

Valóban a kiemelkedő jelentőségű közérdeket szolgálja? Különös tekintettel arra az esetre, ha célja a megtévesztés?! *Elrabolnák a lelkünket és kitiltanák Istent a Földről!*

Folytatva a tudósok gondolatait bemutatok néhány jelentős kutatást és kutatói észrevételt, melyek a transzcendentális világba mutatnak, illetve amelyek nagyon is befolyásolhatják megszokott világképünk módosulását. Azt gondolom, hogy ezek a most vizsgálat alá kerülő jelenségek is megynyitják az utat a

teremtés felé, ha úgy tetszik Isten felé. Lehet, hogy a tudomány – ahogy Paul Davies fizika professzor nyilatkozta – biztosabb utat ajánl Istenhez, mint a vallás?

A gondolat

Vajon léteznek-e olyan, a tudomány által is tényként elfogadott jelenségek, tapasztalások, melyek bizonyítása eddig nem sikerült, mégis valóságok? Mi a helyzet a gondolattal?

Balogh Béla így ír erről:

„Kevés ember lehet a Földön, aki kétségbe vonná a gondolat létezését. Eddig senki sem tudta műszerekkel érzékelni, kimutatni, nemhogy megfejtetni, értelmezni. (Tévedés ne essék, az EEG csak az agy működésére utal, ahhoz hasonlóan, ahogy a számítógép processzorai is felmelegednek üzem közben, de sem az EEG, sem a számítógépnél ülő nem tudja, hogy az alany mire gondol).

A gondolat létezése ma ismert eszközeinkkel nem mutatható ki, ennél fogva a gondolat létezésére nincs tudományos bizonyíték, csak szubjektív, belső bizonyítékaink vannak. Be kell érniünk azzal, hogy csak a gondolkodás kísérő jelenségeit érzékeljük, de magát a gondolatot nem.

Műszereinkkel az anyagi megnyilvánulások minden hullámsávját érzékeljük a legalacsonyabb rezgésszámtól a gamma sugárzásig bezárólag, de ezekben a tartományokban nem észlelhető a gondolat. Az előzőek alapján várható, feltételezhető volt, hogy a gondolat megnyilvánulásai, rezgései, hullámai nagy valószínűséggel ezeken az ismert elektromágneses spektrumokon kívül, ezek felett keresendők, mint ahogy azt a kísérleti bizonyítékok is indokolják. (Áthatol gránitfalon, Földgolyón, ólomkamra falán, Faraday-kalitkán, és a Föld-Hold távolság sem jelent akadályt számára).

Fentiek szigorú és kikerülhetetlen konzekvenciája, hogy a gondolat nem lehet anyagi eredetű, nem lehet az anyagi agy terméke!

Minden jel arra vall, hogy a tudatunk nem anyagfüggő. Ennek pedig rendkívüli kifolyományai vannak.

Az evolúcionista szerint a gondolat is az anyag terméke, az anyag magasabb rendű szerveződése által keletkezett agy hozza létre. Fittyet hányanak az ok – okozat törvényére, mely kimondja: az okozat sohasem lehet több az oknál. És nem érdekli őket, hogy a szellem a magasabb rendű.

Anyag szülte szellem – materialista meseország.

A gondolat tulajdonságai rendkívüliek:

Vizsgáljunk meg néhány híres kísérletet a gondolatátvitelről.

L.L.Vasziljev professzor világszerte ismert tudós. Több mint negyven éve fiatal fiziológusként kezdett parapszichológiával foglalkozni. 1921-ben V.M. Behtyerev vezetésével folyó parapszichológiai kutatásokba kapcsolódott be. Behtyerev maga is folytatott kísérleteket a